

spørges om det ene som om det andet. Vi have ikke taget Købstæderne og Kjøbenhavn med af den simple Grund, at vi fandt Anledning til at tage Forslaget uforandret, og det er fremkommet som et Forslag alene for Landet; oprindelig fremkom det jo som Forslag om Højtidsoffers Aflysning kun for Landet — det var i 1893—94. Vi holdt os selvfølgelig dertil og knyttede kun Bestemmelsen om Aflysning af Accidenser dertil, derfor have vi hverken taget Købstæderne eller Kjøbenhavn med. Hvad i øvrigt Kjøbenhavn angaar, saa er der fremkommet den Bemærkning, at det var et ejendommeligt Forhold, at Ofret her er faldet bort, men Accidenserne ikke. Ja, men det er jo en stor Fejltagelse; der bestaar affkurat samme Pligt til at erlægge Offer i Kjøbenhavn som uden for Kjøbenhavn, det er aldeles uomtvisteligt; der er blot ikke den Klemme paa Kjøbenhavnerne, at de ville blive ansatte og udpantede, naar de ikke komme og erlægge deres Offer. Der er dog een Klasse i Kjøbenhavn, der aldrig slipper for Offer, det er de militære, thi for deres Vedkommende tilbageholdes Ofret i deres Lønning, men efter hvad jeg hører fra den ærede Ordfører for Mindretallet, synes det, at det øvrige Kjøbenhavn har smøget det af sig. Der er virkelig god Grund til i saa Tilfælde at vedtage en Bestemmelse, hvorved Anordningen af 1847 om Ansættelse og Udpantning for Højtidsoffer kommer til Anvendelse ogsaa i Kjøbenhavn, hvis Forholdet er af den Bestaafenhed, at det er blevet Reglen, at der ikke erlægges noget Offer.

Der er faldet en Bemærkning fra den ærede Ordfører for Mindretallet, som jeg slet ikke forstod; han fremhævede jo det uforståelige i, at vi stryge denne Indtægt for Kirken. Der findes en lignende Bemærkning i Mindretallets Betænkning, men jeg har ikke forstaaet den; thi Sagen er, at vi stryge jo ikke noget som helst, nej, vi sørge for, at det, som er blevet ydet hidtil i Gennemsnit i de sidste 10 Aar baade af Offer og Accidenser, skulle de paagældende beholde. Det, vi stryge, er blot det, vi finde utilbørligt, nemlig at der skal betales ved de enkelte Lejligheder; vi lægge ogsaa Accidenserne over paa hele Menigheden, der, hvor de høre hjemme. — Der er faldet forskellige andre Bemærkninger, saaledes har den ærede Minister omtalt Kapellanernes Offerrettigheder. Efter den Fremstilling, der nu er givet i en Skrivelse af 1ste Marts 1893, som jeg maa tilstaa ikke var mig bekendt, ser jeg ikke rettere, end at naar man i Kaldsbrevet for Kapellaner figer, at de have Ret til en Offerdag, saa vil det egent-

lig sige, at de ikke have Ret til Offer; thi hvad har det at betyde, naar de overhovedet ikke kunne forlange noget Offer? Jeg tror heller ikke, at det har været forstaaet saaledes tidligere, og jeg er fremdeles af den Mening, at hvis en Kapellan, hvem man i Forhold til Kaldsbrevet vil give denne Offerdag, vil gaa til Domstolene, saa vil han faa de paagældende ansat til at erlægge Offer. Det vilde være aldeles exceptionelt, om man i Lovgivningen skulde have fastsat noget som en Ret, og man saa ikke var berettiget til at faa den indreben.

Den højtærede Indenrigsminister var inde paa at advare imod, at vi kom til, at Kommunerne lønede Gæstligheden. Jeg antager ikke, jeg behøver at opholde mig videre derved lige saa lidt som ved den højtærede Ministers Bemærkning om, at Offer og Accidenser, hvis de skulle afløses, vilde komme til at andrage 2 Kr. pr. Td. Hartkorn. Det er jo slet ikke Kommunerne, som komme til at lønne Gæstligheden paa den Maade, det er jo tværtimod Menigheden, og der er slet ikke Tale om at lægge noget som helst paa Hartkornet; der er kun Tale om at omfordele en personlig Byrde paa en anden Maade. Pengene skulle de ud med alligevel ligesom hidtil. Jeg kan ikke indse, at der er nogen som helst Grund, hvorfor man skulde nære Betænkelighed ved at faa paalagt det samme efter et meget rimeligere Forhold efter al Sandsynlighed, end det tidligere har været ydet. Jeg maa rigtignok tilstaa, at naar der undertiden er bleven sagt dette, at det dog var urimeligt, at Folk, der hverken have Brug for Barnedaab eller Konfirmation, skulle erlægge en Afgift, som hidtil er svaret derfor, saa forstaaer jeg slet ikke denne Betragtning. Jeg finder tværtimod den Omstændighed, at en Familie har mange Børn og skal have dem døbt og konfirmerede, virkelig ikke er nogen speciel Grund til at bebyrde dem med en Afgift. Jeg vil snarere sige, at hvis der sidder velhavende Beboere i Kommunen, have de ikke nogen Skade af at komme til at betale noget ved denne Lejlighed.

Der blev sagt af det ærede Medlem for Nalborg (Bjerre), at hvis man forbyder Gaver i Anledning af kirkelige Handlinger, bringer man Præsterne i en mislig Stilling. Nej, man gør ikke. Det er kun saa længe den Fordom herfter hos Folk, at man absolut ikke kan saa Børn døbt eller konfirmerede, uden at der skal betales Penge, at det falder nogen ind, at de skulle komme med Penge til Præsten i den Anledning. Det vil meget hurtigt være forbi. Det vil gaa her som med Hensyn til andre Embedsmænd;